

Arrest

nr. 177 192 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X,
X en X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 25 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 20 oktober 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LEBOEUF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 augustus 2016 aan op Belgisch grondgebied en diende op 31 augustus 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 oktober 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten*1);*

naam: A.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

+ 3 kinderen: M.(...) N.(...), R.(...), geboren te (...) op (...), Syrië; M.(...) N.(...), M.(...), geboren te (...) op (...), Syrië; M.(...) N.(...), R.(...), geboren te (...) op (...), Syrië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Syrische nationaliteit die van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 30.08.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 31.08.2016 asiel in België. Samen met betrokkene vroegen haar 3 minderjarige kinderen (. (...) N.(...), R.(...), geboren te (...) op (...), Syrische nationaliteit; M.(...) N.(...), M.(...), geboren te (...) op (...), Syrische nationaliteit; M.(...) N.(...), R.(...), geboren te (...) op (...), Syrische nationaliteit) ook asiel in België op 31.08.2016 en zij volgen de asielprocedure van betrokkene. Betrokkene was in het bezit van haar persoonlijke originele paspoort met nummer 007696293 (afgegeven door Raqa Centra op 10.02.2013 en geldig tot 09.02.2016) en de originele paspoorten van haar drie minderjarige kinderen met nummers 009486494 (afgegeven door Aleppo Centre op 13.09.2014 en geldig tot 12.09.2020), 009450591 (afgegeven door Aleppo Centre op 13.09.2014 en geldig tot 12.09.2020) en 009486493 (afgegeven door Aleppo Centre op 13.09.2014 en geldig tot 12.09.2020). Verder was betrokkene ook nog in het bezit van haar originele familieboekje met nummer T/996275 (afgegeven door Al-Bab Aleppo op 12.11.2001) en haar originele identiteitskaart met nummer 11300941 (afgegeven door Al-Bab op 22.02.2006). Het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene toonde aan dat haar vingerafdrukken op 03.11.2015 in Spanje geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag en op 11.01.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 02.09.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielaanvraag in België. Hierin verklaarde ze in september 2014 vertrokken te zijn vanuit Aleppo (SYR) en stelde ze eerst per bus en auto naar Libanon te zijn gereisd. Een binnenkomststempel in het voorgelegde paspoort van betrokkene toont aan dat betrokkene op 26.09.2014 in Libanon arriveerde. Betrokkene stelde in Libanon 1 maand bij haar zus (A.(...), F.(...), 6 jaar ouder dan betrokkene, Syrische nationaliteit) in de wijk Bourj Hammoud te Beiroet (LBN) te hebben verbleven alvorens per vliegtuig (Air Egypt) verder door te reizen naar Algerije. Op basis van de vertrek - en binnenkomststempels in het paspoort van betrokkene kunnen we besluiten dat betrokkene op 22.10.2014 vanuit Libanon vertrok en dat ze diezelfde dag in Algerije arriveerde. Betrokkene verklaarde in Algerije 1 week bij een neef van haar man te Algiers (DZA) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Marokko waar ze eind oktober 2014 arriveerde en ongeveer tien maanden (tot eind september 2015) bij haar zus (A.(...), A.(...), 4 jaar ouder dan betrokkene, Syrische nationaliteit) verbleef alvorens per auto verder door te reizen tot Melilla (ES). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 03.11.2015 in Spanje geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Betrokkene verklaarde in Spanje eerst 2,5 maanden in een opvangcentrum te Melilla (ES) te hebben verbleven om vervolgens per boot verder door te reizen naar Madrid (ES) waar ze in december 2015 arriveerde en gedurende 4 dagen bij een organisatie verbleef die vluchtelingen hielp.

Daarna reisde betrokkene per bus verder door naar Duitsland met een transit via verschillende voor haar onbekende landen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 11.01.2016 in Duitsland geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd werden en dat ze asiel vroeg in Duitsland. Ze verklaarde dat haar in Duitsland ingediende asielaanvraag in het kader van de Dublin-procedure werd afgewezen en dat ze door de Duitse instanties gepatriëerd zou worden naar Spanje. Ze stelde hieromtrent ook documenten te hebben ontvangen maar verklaarde dat deze nog in het opvangcentrum liggen waar ze verblijft in België. Betrokkene stelde in Duitsland in een opvangcentrum te Dortmund (DE) te hebben verbleven en verklaarde op 27.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Duitsland en per trein te zijn doorgereisd naar België waar ze diezelfde dag arriveerde en op 31.08.2016 asiel vroeg.

Tijdens haar gehoor in België d.d. 07.09.2016 werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze problemen heeft met haar gezondheid en omdat haar schoonbroer hier in België woont. In verband met een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene dat ze in België wil blijven omdat ze in Spanje geen familie heeft.

Betrokkene verklaarde een schoonbroer (M.(...) N.(...), S.(...), dezelfde leeftijd als betrokkene) te hebben die in België verblijft. Betrokkene verklaarde dat hij te Sint-Niklaas (BE) verblijft en dat hij over een verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt in België. We merken hieromtrent op dat op basis van de door betrokkene tijdens haar gehoor aangebrachte details betreffende de identiteit van haar schoonbroer hij door onze diensten niet teruggevonden werd. Bijgevolg waren onze diensten dan ook niet in staat om de concrete identiteit, de verblijfplaats en het verblijfsstatuut van de schoonbroer van betrokkene te verifiëren.

Op 14.09.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan respectievelijk de Duitse en de Spaanse instanties. Op 19.09.2016 werd dit terugnameverzoek geweigerd door de Duitse instanties op basis van het feit dat de Duitse autoriteiten op 19.01.2016 een terugnameverzoek richtten aan de Spaanse instanties na de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland. Dit verzoek werd door de Spaanse instanties niet binnen de door artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor zij de verantwoordelijke lidstaat werden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Daarnaast informeerden de Duitse instanties ook dat het stilzwijgend akkoord van de Spaanse instanties voor de terugname van betrokkene met 18 maanden werd verlengd op grond van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 vermits betrokkene onderdook in Duitsland. Bijgevolg verzochten de Duitse autoriteiten ons om het terugnameverzoek van betrokkene te richten tot de Spaanse instanties die op 22.09.2016 dan ook instemden met de terugname van betrokkene en haar drie minderjarige kinderen op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening

604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene bevestigde tijdens haar gehoor dat haar vingerafdrukken in Spanje geregistreerd werden maar ontkende asiel te hebben gevraagd in Spanje. We benadrukken hieromtrent dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoont waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene effectief asiel vroeg in Spanje. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Spanje ook bevestigd door de Spaanse autoriteiten via hun akkoord voor de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze problemen heeft met haar gezondheid en omdat haar schoonbroer in België woont. Ze verzette zich ook tegen een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat ze in Spanje geen familie heeft. Met betrekking tot de in België verblijvende schoonbroer van betrokkene herhalen we eerst nogmaals dat zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België niet geverifieerd kon worden door onze diensten op basis van de door betrokkene aangereikte persoonlijke details betreffende haar in België verblijvende schoonbroer. Daarnaast benadrukken we dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Omtrent de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we tevens ook op dat de in België verblijvende schoonbroer ten overstaan van betrokkene niet vermeld worden in de in deze artikels beschreven familiebanden van "kind, broer, zus of ouder" waardoor deze artikels in het geval van betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer tevens ook niet van toepassing zijn. Verder benadrukken we dat betrokkene, geboren in 1974, tijdens haar gehoor in België stelde problemen te hebben met haar gezondheid en melding maakte van aan diabetes te lijden, problemen te hebben met haar bloeddruk en medicatie te nemen voor haar cholesterol, suikerspiegel en bloeddruk. We merken dat zij hieromtrent geen concrete medische attesten of andere documenten aanbracht die de ernst van haar medische situatie verder duiden. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende schoonbroer zou bestaan en dat haar in België verblijvende schoonbroer in staat is om voor de betrokkene te zorgen. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonbroer van de betrokkene ter zake en merken we op

dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten en dat dergelijke elementen worden in dit geval dus niet worden voorgelegd.

We onderstrepen verder ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde correct behandeld te zijn geweest in Spanje en dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat Spanje op 19.09.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hierbij tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Daarnaast verwijzen we hieromtrent ook naar het geactualiseerde rapport over Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano and Jennifer Zuppirol, "Asylum Information Database - Country Report: Spain", up-to-date tot 18.04.2016, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin ook bevestigd wordt dat betrokkene in haar hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zal zijn om minstens zes maanden in Spanje te verblijven (p. 14). Daarnaast maakt het rapport ook melding van wettelijk bepaalde materiële onthaalvoorwaarden voor asielzoekers en een stijging van de opvangcapaciteit sinds september 2015 (p. 36). Verder wordt er ook geen melding gemaakt van slechte onthaal - en opvangomstandigheden in Spanje of van structurele problemen ter zake.

We benadrukken verder ook dat in het hierboven beschreven AIDA-rapport over Spanje wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) d.d. 26.03.2016 (164 808) waarin er wordt gesteld dat er onvoldoende bewijs was dat een familie met een kind in Spanje toegang zouden hebben tot adequate onthaalvoorwaarden na terugkeer (p. 21). We benadrukken desbetreffend dat de situatie die van toepassing in het bovenstaande arrest niet vergelijkbaar is met de situatie van betrokken en zijn gezin vermits de zeer jonge leeftijd van het betrokkene kind in het arrest van de RW. De minderjarige kinderen van betrokkene zijn tussen de 7 en 14 jaar oud waartegenover in de hierboven

vermelde zaak het een kind van nog geen 2 maanden oud betrof. Daarnaast benadrukt het AIDA-rapport over Spanje, dat dateert van na de het beschreven arrest van de RW, ook dat artikel 46(1) van de Asielwet in Spanje verwijst naar kwetsbare groepen en stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van een asielzoeker of vluchteling wat kwetsbaarheid betreft. Enkele voorbeelden: personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, ... In deze gevallen moedigt de asielwet noodzakelijke maatregelen aan om een aangepaste behandeling te garanderen. De wet verwijst naar beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar deze groepen toe (p. 29). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke asielzoeker, case by case. Zo kunnen er aparte faciliteiten aangeboden worden voor families waarbij de eenheid van een familie wordt behouden. Verder maakt het rapport geen concrete melding van slechte onthaal- en opvangomstandigheden hieromtrent (p. 39).

Verder zijn we ook van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Desbetreffend benadrukken we tevens ook nogmaals dat dit ook bevestigd wordt door het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje.

We merken ten slotte op dat betrokkene tijdens haar gehoor in België stelde aan diabetes te lijden en problemen te hebben met haar bloeddruk. Ze verklaarde desbetreffend ook medicatie te nemen alsook voor haar cholesterol en suikerspiegel. We merken hieromtrent op dat betrokkene met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die de ernst van haar medische situatie aantonen of die doen besluiten dat de medische problemen van betrokkene dermate ernstig zijn dat die een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er verder tevens geen andere aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We verwijzen desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Spanje waarin melding wordt gemaakt van het feit dat de wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle asielzoekers, alsook toegang tot gespecialiseerde behandelingen (p.43). Tevens zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

- Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 oktober 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

2.2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de

Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift waarin de schorsing wordt gevorderd of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.3.2.1. In haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoekster het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"Art. 39/82, §4,2dc alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

'Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.'

Verzoekende partij is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (stuk 1).

Zij wordt nog niet vastgehouden in een gesloten centrum of een woonunit, gezien dat de bijlage 13septies 'met uitstel' genomen is.

Toch toont bestreden beslissing zonder twijfel aan dat de gedwongen verwijdering van verzoekende partij imminent is. Zou de vasthouding van verzoekende partij met het oog op haar gedwongen uiteenzetting niet imminent zijn, dan zou verwerende partij bestreden beslissing niet hebben genomen.

Enig andere interpretatie zou als gevolg kunnen hebben dat het recht van verzoekende partij op een effectief rechtsmiddel zou worden geschonden.

Inderdaad toont het nemen van bestreden beslissing niet alleen de intentie van verwerende partij aan om verzoekende partij binnenkort gedwongen te verwijderen. Het zou ook aan verwerende partij de wettelijke mogelijkheid kunnen geven om verzoekende partij gedwongen te verwijderen vanuit het terugkeer centrum van Aarendonk, waar zij zich vandaag met haar kinderen bevindt, zonder opnieuw een bijlage 13septies te nemen en haar eerst naar een woonunit te zenden. Bijgevolg mag het niet van verzoekende partij worden verwacht dat ze voor haar transfer naar een woonunit wacht, gezien dat die transfer hoogwaarschijnlijk niet zal plaatsvinden.

Men kan maar speculeren over de redenen voor zo'n speciale behandeling van verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Misschien heeft het iets te maken met het heel zwaar handicap waaraan een van zijn minderjarige zonen lijdt. Hij is paraplegiër (lijdt aan hemiparese rechts, dwz paralyse van het rechte kant van zijn lichaam) en ook mentaal gehandicapt. Er kan zijn dat de woonunit niet over genoeg medische opvangcapaciteit geniet om iemand die aan zo'n zware handicap lijdt keurig op te vangen.

Tenslotte moet er onderlijnd worden dat artikel 39/82, §4, 2de alinea, van de Vreemdelingenwet eist niet dat een verzoekende partij eerst vastgehouden wordt. Het noemt ook de vrijheidsberoving als maar een van de hypothesen waarin er sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid is. Uit de wettelijke bepaling zelfs blijkt dat de vasthouding in een gesloten centrum of een woonunit niet de enige omstandigheden zijn waarin er sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid is. Het kan dat, in uitzonderlijke gevallen, de duidelijke intentie van de autoriteiten een vreemdeling imminent gedwongen uit ons land te zetten uit andere omstandigheden blijkt

Hier gaat er over een uitzonderlijk geval, waarin verwerende partij een uitzonderlijk en ongeziene beslissing (vasthouding met uitstel) genomen heeft.

Voor die redenen is er duidelijk sprake van een imminente tenuitvoerlegging van het bevel om het gebied te verlaten en, bijgevolg, van uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2016 "met uitstel" werd 'vastgehouden' (zie bijlage 13septies) in het opvangcentrum in Aarendonk met het oog op haar gedwongen transfer naar Spanje. Bijgevolg werd op die datum de tenuitvoerlegging van de bevelscomponent van de beslissing van 5 oktober 2016, die het voorwerp uitmaakt van deze vordering, imminent zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld lijkt te zijn.

2.2.3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.4.2.1. Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het verzoekschrift van 20 oktober 2016 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd. Er anders over oordelen zou er immers toe leiden dat verzoekster buiten de reguliere beroepstermijn een nieuwe vordering tot schorsing zouden kunnen indienen en nieuwe middelen zouden kunnen ontwikkelen. In de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen verwijst verzoekster overigens naar de middelen die werden opgenomen in het verzoekschrift van 20 oktober 2016.

2.2.4.2.2. In een eerste middel in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 20 oktober 2016 voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 16 en 17 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"A. AANGEHAALDE NORMEN

➤ *Art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest beschermen het recht op familieleven:*

'Art. 8 EVRM

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

'Art. 7 van het Handvest

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.'

➤ *Art. 16 van de Dublin Verordening stelt dat:*

'Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.'

➤ *Artikel 17 van de verordening 604/2013 bepaalt dat:*

'In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.'

➤ *Art. 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:*

'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed'.

Ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen stellen dat:

'Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.'

Die bepalingen worden door vaste rechtspraak van Uw Raad zo geïnterpreteerd:

'(...) l'obligation de motivation formelle a laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au

destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, a la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet' (voy. notamment C.C.E., n°151.436 du 31 août 2015 ; C.C.E., n° 116.872 du 14 janvier 2014).

➤ De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur impliceren dat het bestuur zorgvuldig handelt, door alle relevante informatie in opvang te nemen. Zo hoeft het bestuur:

'Veiller avant d'arrêter une décision, a recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder «à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée a la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée a sa version des faits dans le respect des régies qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, no. 14.098, du 29 avril 1970)'

^ Het bestuur moet ook geen manifeste beoordelingsfout maken, die door Uw Raad in de zaak nr 151.436 van 31 augustus 2015 als volgt werd gedefinieerd: Terreur qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable' (C.E., arrêt n° 46.917 du 20 avril 1994) ou 'ce qu'une autorité placée dans les mêmes circonstances, et fonctionnant normalement, n'aurait pas décidé' (C.E., arrêt n° 26.181 du 18 février 1986), le caractère manifeste étant quant a lui défini comme suit 'est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose a un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires' (C.E., arrêt n°40.082 du 12 août 1992)' B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

DAARWAAR bestreden beslissing geen belang aan de relatie tussen verzoekende partij en haar schoonbroer, die in België wettelijk verblijft, gaf.

Dat het tot de verkeerde en gehaaste conclusie kwam dat de schoonbroer van verzoekende partij niet in België verblijft.

Dat het stelde dat:

'Betrokkene verklaarde een schoonbroer (M. N., S.(...), dezelfde leeftijd als betrokkene) te hebben die in België verblijft. Betrokkene verklaarde dat hij te Sint-Niklaas (BE) verblijft en dat hij over een verblijfsvergunning van 5 jaar in België beschikt. We merken hieromtrent op dat op basis van de door betrokkene tijdens haar gehoor aangebrachte details betreffende de identiteit van haar schoonbroer hij door onze diensten niet teruggevonden werd. Bijgevolg waren onze diensten dan ook niet in staat om de concrete identiteit, de verblijfsplaats en het verblijfsstatuut van de betrokkene te verifiëren'

TERWIJL verwerende partij door verzoekende partij ten hoogte van de wettelijk verblijf van haar schoonbroer in België werd gebracht.

Zo werd er aan verwerende partij vermeld dat de schoonbroer van verzoekende partij in Sint-Niklaas verblijft, dat hij zich S. M. N.(...) heet, dat hij ongeveer hetzelfde leeftijd als verzoekende partij heeft en dat hij over een wettelijk verblijf van 5 jaar in België geniet.

Die inlichtingen kloppen (z. stuk 4).

Toch kon verwerende partij de schoonbroer van verzoekende partij niet terugvinden. Er blijkt een verschil in de vertaling van zijn naam te zijn geweest. Bestreden beslissing vermeld de naam 'S. M. N.(...)', terwijl het verblijfstitel vermeld de naam 'S. M. N.(...)'.

Zulke verschillen zijn heel courant. Er zijn meerdere manieren Arabische namen in een Latijns alfabet te vertalen. Verwerende partij zou dat perfect moeten weten, gezien dat ze dagelijks de Arabische namen van asielzoekers naar het Latijns alfabet vertaalt met het oog om bijlagen 26 af te leveren.

Verwerende partij hoeft dus ofwel verder checken, ofwel bijkomende inlichtingen aan verzoekende partij vragen. Gedurende haar verhoor gaf Verzoekende partij al gedetailleerde informatie, zoals het woonplaats (Sint Niklaas), de naam en voornaam, de duur van het verblijfstitel en een indicatie qua leeftijd. Zij meewerkte met verwerende partij, en was bereid om verder mee te werken door verdere informatie te verzamelen als het maar gevraagd was. Bovendien kon verwerende partij gewoon de verschillende mogelijk vertalingen van de naam M. N. (...) controleren.

Dit is des te meer zorgwekkend dat het uit artikel 8 EVRM blijkt dat, gezien de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij, er wel sprake is van een gezinsleven met de schoonbroer van verzoekende partij die beschermd moet worden.

Inderdaad is verzoekende partij een weduwe met drie minderjarige kinderen, waaraan een zwaar fysiek en mogelijk mentaal gehandicapt is.

Zij heeft haar man in Aleppo wegens de gevechten verloren. Hij is dood. Een van haar kinderen, M. M. N.(...), amper 12 jaar oud, lijdt aan hemiparese aan zijn rechterkant. Hij is gedeeltelijk geparalyseerd. Hij kan zich maar moeilijk verplaatsen, en heeft daarvoor de hulp van een derde nodig. Hij zou ook blijkbaar aan mentaal retardatie lijden (stuk 4).

Verzoekende partij kent ook zelfs een paar medische problemen, wegens de enorme stress waaraan zij onderworpen wordt. Zo leed ze aan diabete en aan arteriële hypertensie. Zij heeft al een TIA ('transient ischemic attack' — een voorbijgaande beroerte) gehad (stuk 5).

Verzoekende partij heeft dus zeker de steun van haar schoonbroer nodig. Die geeft haar ook daadwerkelijk zijn steun, zoals het uit het ingesloten getuigenis blijkt (stuk 6). Er is zonder twijfel sprake van een sterke afhankelijkheidsband.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het EHRM valt zulke band van afhankelijkheid onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zo stelde het EHRM in de Mokrani t. Frankrijk zaak dat:

'A cet égard, la Cour rappelle que les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux'

Bijgevolg stond verwerende partij onder de plicht zulke verband in opvang te nemen, of tenminste keurig en serieus onder te zoeken.

Trouwens is het simpel feit dat zulke band van afhankelijkheid niet expliciet door artikel 16 van de Dublinverordening vermeld is niet relevant, voor de twee volgende redenen.

Ten eerste, artikel 16 van de Dublin verordening moet overeenkomstig het K. arrest (C- 245/11) van het Europees Hof van Justitie geïnterpreteerd worden. In dit arrest, die de Dublin II verordening betreft, gaf het Hof geen limitatieve lijst van de banden van afhankelijkheid die in opvang moeten worden genomen:

'Gelet op het humanitaire doel ervan, betekent artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 op basis van een criterium van afhankelijkheid wegens met name een ernstige ziekte of handicap, een kring van familieleden van de asielzoeker af die noodzakelijkerwijze ruimer is dan de kring van familieleden als bedoeld in artikel 2, sub i, van deze verordening.'

Bijgevolg zijn alle banden van afhankelijkheid relevant. Het maakt niet uit dat een band van afhankelijkheid niet tussen een 'kind, broer of zus of ouder' in de zin van het huidige artikel 16 van de Dublinverordening is.

Ten tweede, verwerende partij staat onder de verplichting de discretionaire clausule van artikel 17 van de Dublin verordening toe te passen als een Dublin transfer tot een schending van artikel 8 EVRM, of artikel 7 van het Handvest, zou lijden.

Dit werd expliciet door het Advocaat-Generaal van Europees Hof van Justitie in het bovenvermelde K arrest voorgesteld:

'75. Een dergelijke inbreuk zou echter gerechtvaardigd kunnen zijn op grond van artikel 52, leden 1 en 3, van het Handvest. Artikel 52, lid 1, van het Handvest bepaalt in dat verband in het bijzonder dat beperkingen op de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven bij wet moeten worden gesteld en de wezenlijke inhoud van dat recht alsook het evenredigheidsbeginsel moeten eerbiedigen. Aangezien een overdracht van verzoekster aan Polen zou plaatsvinden krachtens de in verordening nr. 343/2003 vastgelegde regels ter bepaling van de lidstaat die voor haar asielverzoek verantwoordelijk is, zou er een wettelijke grondslag bestaan. Daarnaast heeft het Hof in zijn arrest N. S. e.a. onderstreept dat de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde bevoegdheidsregels, zelfs wanneer er sprake is van een beperking van een grondrecht, slechts onder buitengewone omstandigheden kunnen worden gewijzigd. Die overweging dient in een geval als in het hoofdgeding in aanmerking te worden genomen in de context van de toetsing van de evenredigheid van een ingreep in het recht op eerbiediging van het familieleven alsook in de context van de toetsing van de eerbiediging van de wezenlijke inhoud van dat recht. Dat betekent dat alleen een bijzonder ingrijpende beperking van het recht op eerbiediging van het familie -en gezinsleven zou kunnen worden aangemerkt als onrechtmatige beperking die geschikt is de bevoegdheidsregels van verordening nr. 343/2003 te doorbreken

Voor die redenen moest verwerende partij ten minste de relatie tussen verzoekende partij en haar schoonbroer onderzoeken.

Het kon die relatie niet zomaar afwijzen, onder het verkeerd motief dat de schoonbroer van verzoekende partij niet in België zou verblijven. Het hoefde gewoon de verschillende mogelijke vertalingen van zijn naam te checken (zijn verblijfplaats was wel bekend, en er waren indicaties wat zijn datum van geboorte betreft...), of bijkomende inlichtingen aan verzoekende partij te vragen.

Dit is des te meer het geval dat er in casu over een sterke band van afhankelijkheid gaat. Verzoekende partij is een weduwe met drie minderjarige kinderen. Zij heeft wat hartproblemen, maar moet voor zijn zware fysiek en mogelijk mentaal gehandicapt zoon zorgen. Daarom is de hulp en psychologische steun van haar schoonbroer noodzakelijk.

Voor die redenen heeft bestreden beslissing de door het middel aangehaalde normen geschonden."

2.2.4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.2.4.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4.2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3.2 *juncto* artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslag.

2.2.4.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster nergens betwist, noch weerlegt dat haar vingerafdrukken op 3 november 2015 in Spanje geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag, waardoor de Spaanse autoriteiten in beginsel verplicht zijn haar op grond van de hierboven vermelde wets- en verordeningsbepalingen terug te nemen.

2.2.4.2.8. In haar middel stelt verzoekster in de eerste plaats dat er bij de beoordeling geen belang zou worden gehecht aan haar verklaringen dat haar schoonbroer in België verblijft.

2.2.4.2.9. Blijkens het administratief dossier gaf verzoekster ter gelegenheid van het zogenaamde Dublin-interview van 2 september 2016, louter de (onjuist weergegeven) naam op van haar schoonbroer toen haar werd gevraagd of er 'andere familieleden' in België verblijven (Dublin-interview, vraag 20) en had aangegeven dat zij een asielaanvraag in België had ingediend omdat haar schoonbroer hier woont (*Ibid.*, vraag 31).

2.2.4.2.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekster betreffende haar schoonbroer, aangezien werd overwogen dat deze schoonbroer *"op basis van de door betrokkene tijdens haar gehoor aangebrachte details betreffende de identiteit" "door onze diensten niet teruggevonden werd"* zodat *"onze diensten dan ook niet in staat (waren) om de concrete identiteit, de verblijfplaats en het verblijfsstatuut van de schoonbroer van betrokkene te verifiëren"*. Los van de vraag of de onjuiste weergaven van de Arabische namen in het Latijns alfabet courant voorkomen en los van de vraag of de verwerende partij verder had moeten zoeken omdat de inlichtingen van verzoekster wel degelijk bleken correct te zijn, dringt zich de vaststelling op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gesteld *"dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we tevens ook op dat de in België verblijvende schoonbroer ten overstaan van betrokkene niet vermeld worden in de in deze artikels beschreven familiebanden van "kind, broer, zus of ouder" waardoor deze artikels in het geval van betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer tevens ook niet van toepassing zijn* Omtrent de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van

familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we tevens ook op dat de in België verblijvende schoonbroer ten overstaan van betrokkene niet vermeld worden in de in deze artikels beschreven familiebanden van "kind, broer, zus of ouder" waardoor deze artikels in het geval van betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer tevens ook niet van toepassing zijn. Verder benadrukken we dat betrokkene, geboren in 1974, tijdens haar gehoor in België stelde problemen te hebben met haar gezondheid en melding maakte van aan diabetes te lijden, problemen te hebben met haar bloeddruk en medicatie te nemen voor haar cholesterol, suikerspiegel en bloeddruk. We merken dat zij hieromtrent geen concrete medische attesten of andere documenten aanbracht die de ernst van haar medische situatie verder duiden. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende schoonbroer zou bestaan en dat haar in België verblijvende schoonbroer in staat is om voor de betrokkene te zorgen. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonbroer van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten en dat dergelijke elementen worden in dit geval dus niet worden voorgelegd." Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten.

2.2.4.2.11. In haar eerste middel beweert verzoekster voorts dat er, gezien de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster, een gezinsleven zou bestaan met haar schoonbroer dat onder de toepassing van het door haar geschonden geachte artikel 8 van het EVRM zou vallen.

2.2.4.2.12. Artikel 8 van het EVRM loopt inhoudelijk gelijk met artikel 7 van het Handvest en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen 'gezinsleven' en 'privé-leven' uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en heeft geen betrekking op volwassenen die niet tot dit kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (EHRM, 3 juli 2012, Samsonnikov t. Estland, §81 en de aldaar geciteerde rechtspraak). De beoordeling of er sprake is van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie.

2.2.4.2.13. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er een band van afhankelijkheid bestaat met haar schoonbroer waardoor er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Op basis van haar summiere verklaringen ten tijde van het Dublin-interview kan geenszins worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beweerde gezinsband op het ogenblik van het nemen van de

bestreden beslissing onjuist zou hebben ingeschat. Noch het huidige betoog van verzoekster over haar persoonlijke situatie als weduwe, noch haar medische problematiek, noch de handicap van haar zoon, die zij overigens volstrekt onvermeld liet tijdens het Dublin-interview, tonen aan dat zij afhankelijk zou zijn van haar schoonbroer. Ook de 'getuigenis' van haar schoonbroer, die verzoekster als bijlage bij haar initieel verzoekschrift had gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 6) en die overigens dateert van na de bestreden beslissing, vormt geen bewijs van 'bijkomende elementen van afhankelijkheid', zoals bedoeld in de door haar geciteerde rechtspraak van het EHRM. In elk geval wordt er geen bewijs geleverd dat verzoekster daadwerkelijk zou worden opgevangen door haar in België verblijvende schoonbroer. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar familieleden slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

2.2.4.2.14. Aangezien niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoekster gedurende haar verblijf in België sedert 31 augustus 2016 afhankelijk is van haar eveneens in België verblijvende familielid (schoonbroer), is het voor het overige weinig relevant op welke wijze de afbakening van de familieleden uit het door verzoekster geschonden geachte artikel 16, 1 van de Dublin-III-Verordening op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie zou moeten worden geïnterpreteerd (HvJ, 6 november 2012, K t. Bundesasylamt, nr. C-245/11, §41). In elk geval is immers een bewijs van de afhankelijkheid vereist.

2.2.4.2.15. Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk werd gemaakt, is er ook geen reden waarom de facultatieve humanitaire clausule uit artikel 17, 1 van de Dublin-III-Verordening *in casu* een verplichtend karakter zou hebben, zoals verzoekster meent af te leiden uit de conclusie van de advocaat-generaal in voormelde zaak C-245/11.

2.2.4.2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest. Verzoekster toont evenmin een schending aan van artikel 16 en/of 17 van de Dublin-III-Verordening. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.4.2.17. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest, van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"A. AANGEHAALDE NORMEN

➤ *Artikel 3 EVRM stelt dat:*

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'

Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, Y t. Rusland, 4 december 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008 ; Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

➤ *Artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stellen dat:*

'Artikel 4: Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

'Artikel 18: Het recht op asiel'

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna „de Verdragen" genoemd).'

'Artikel 19: Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.'

➤ Artikel 17 van de verordening 604/2013 bepaalt dat:

'In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.'

Zulke mogelijkheid word een verplichting als de Dublin transfer tot een schending van artikel 3 EVRM zou leiden (in die zin, zie o.a. Jean-Yves Carlier en Sylvie Saroléa, 'Le droit d'asile dans l'Union européenne contrôlé par la Cour européenne des droits de l'homme : A propos de l'arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce' Journal des tribunaux, Vol. 130, no. 6436, p. 353-358).

Zo onderlijnde het EHRM in het M.S.S. t. België en Griekenland arrest dat de toepassing van de Dublin verordening niet tot schendingen van artikel 3 EVRM mag leiden. Er bestaat geen absolute vermoeden dat Europese lidstaten de mensenrechten eerbiedigen, zodat de beslissing een asielzoeker naar een andere lidstaat uit te wijzen onder art. 3 EVRM getoest moet worden:

'345. The Court must therefore now consider whether the Belgian authorities should have regarded as rebutted the presumption that the Greek authorities would respect their international obligations in asylum matters, in spite of the K.R.S. v. the United Kingdom case-law, which the Government claimed the administrative and judicial authorities had wanted to follow in the instant case.

(...)

358. (...) the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.

359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3.

The fact that a large number of asylum-seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable' Die redenering word ook gevolgd doof het Europees Hof van Justitie in het NS. arrest (C-411/10), waar het stelde dat:

'Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.' In het Tarakhel t. Zwitserland arrest onderlijnde bovendien het EHRM dat de bescherming van art. 3 EVRM niet word onderworpen aan het bewijs van 'ernstige tekortkomingen' van het asielsysteem van het lidstaat dat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag is, m.a.w. aan het bewijs van tekortkomingen die zo zwaar zijn dat zij alle asielzoekers betreffen.

Het kan dat een asielzoeker wegens zijn kwetsbare profiel het risico loopt op blootstelling aan schendingen van art. 3 EVRM, hoewel er geen sprake van 'ernstige tekortkomingen' zijn :

'102. It (the Court) first reiterates its well-established case-law according to which the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3 where "substantial grounds have been shown for believing" that the person concerned faces a "real risk" of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country (see paragraph 93 above).

103. It is also clear from the M.S.S. judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy.'

B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

DAARWAAR bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen geen risico lijden aan slechte behandelingen te worden onderworpen in Spanje.

Dat het verwijst naar de algemene situatie in Spanje,

TERWIJL verzoekende partij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Het gaat over een weduwe met drie minderjarige kinderen, waaraan een zwaar fysiek en mogelijk mentaal gehandicapt is.

Verzoekende partij heeft haar man in Aleppo wegens de gevechten verloren. Haar enige familielid die haar vandaag steunt is de broer van zijn echtgenote, dhr S. M. N. (...), die zich in België bevindt.

Verzoekende partij heeft geen enkele familielid in Spanje, de lidstaat die volgens verwerende partij verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielaanvraag zou zijn.

Een van de kinderen van verzoekende partij, M. M. N., bevindt zich in een bijzonder ernstig medisch toestand. Hij lijdt aan hemiparese aan zijn rechterkant. Hij is dus gedeeltelijk geparalyseerd. Hij kan zich maar moeilijk verplaatsen, en heeft daarvoor de hulp van een derde nodig. Hij zou ook blijkbaar aan mentaal retardatie lijden (stuk 4). Hij is amper 12 jaar oud.

Verzoekende partij kent ook een paar medische problemen, wegens de stress waaraan zij onderworpen wordt. Zo leed ze aan arteriële hypertensie en heeft ze een TIA ('transient ischemic attack' - een voorbijgaande beroerte) gehad (stuk 5).

Bestreden beslissing gaf geen enkel belang aan deze indicaties van zware kwetsbaarheid. Integendeel, het heeft deze medische elementen niet verder ondergezocht en in opvang genomen.

Toch stelt het meest recent AIDA report uit April 2016 dat er problemen met het Spaans asielsysteem bestaan wat betreft de identificatie van kwetsbare asielzoekers (stuk 7). Zulke problemen zou bijzonder belangrijk zijn voor asielzoekers die door Ceuta en Melilla zijn binnengekomen, zoals verzoekende partij:

'A frequently missed opportunity for early identification of vulnerable profiles within migration mixed flows is represented by the framework of Temporary Stay Centres (CETI) in Ceuta and Melilla. These centres manage the first reception of undocumented newly arrived migrants and non-identified asylum seekers, before they are transferred to the Spanish peninsula. For this reason, CETI could provide an opportunity for the establishment of a mechanism of early identification of most vulnerable collectives. NGOs and UNHCR who work in the CETI try to implement this important task, but unfortunately the limited resources, frequent overcrowding of the centres and short-term stay of the persons prevent them from effectively doing so.'

In zijn rechtspraak eist het EHRM dat specifieke garanties worden gevraagd aan de lidstaat die verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag is, toen er sprake van bijzondere kwetsbarheden zijn:

'In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.' (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, para. 120).

Verwerende partij stond onder de verplichting zulke garantie te vragen, gezien hoe verzoekende partij kwetsbaar is en gezien de tekortkomingen van het Spaanse asielsysteem wat de identificatie van kwetsbare asielzoekers betreft

Toch is dat in casu niet gebeurd. Spanje werd als verantwoordelijke lidstaat aangeduid op basis van een taciete aanvaarding. Uit niks blijkt dat de Spaanse autoriteiten specifiek ten hoogste van de kwetsbare situatie van verzoekende partij waren gebracht.

Bovendien hoefde de motivatie van bestreden beslissing ten minste de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij in opvang te nemen. Het kon niet gewoon verwijzen naar algemeenheden wat het Spaans asielsysteem betreft, maar stond onder de wettelijke verplichting om een actuele en gepaste evaluatie te doen gezien de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij. Voor die redenen heeft bestreden beslissing de door het middel aangehaalde normen geschonden.”

2.2.4.2.18. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 18 en 19 van het Handvest en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening aangezien zij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing met de voeten zou worden getreden.

2.2.4.2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4.2.20. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.2.4.2.21. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4.2.22. In haar middel gaat verzoekster nergens in op de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Zij gaat in haar tweede middel opnieuw uitgebreid in op haar kwetsbaar profiel als oorlogsweduwe met drie minderjarige kinderen waarvan er een zwaar fysiek en mogelijk mentaal gehandicapt is, terwijl ze zelf ook medische problemen ervaart omwille van de stress waaraan zij onderhevig is. Verzoekster toont echter niet aan dat zij deze elementen had toegelicht ter gelegenheid van haar zogenaamde Dublin-interview van 2 september 2016. Bij dit interview stelde ze in België haar asielaanvraag te hebben ingediend *“omdat ik problemen heb met mijn gezondheid en omdat mijn schoonbroer hier woont”* (Dublin-interview, vraag 31). Wat haar gezondheidsproblemen betreft, maakte zij gewag van diabetes, cholesterol en bloeddruk (Dublin-interview, vraag 32) en gaf zij als reden voor verzet tegen een eventuele transfer naar Spanje aan dat zij *“daar geen familie”* heeft. De Raad merkt op dat haar gezondheidsproblemen en deze van haar zoon, die verzoekster thans in haar middel uitwerkt, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nooit met medische attesten werden gestaafd. De medische stukken die zij als bijlage bij haar initieel verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) werden nooit eerder aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris voorgelegd. Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij met deze stukken en de op heden voorgehouden bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster geen rekening hield.

2.2.4.2.23. Artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk identiek is aan artikel 4 van het Handvest, bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auid/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-

Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.4.2.24. Verzoekster citeert in haar middel de rechtspraak van het Hof van Justitie, maar zij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat de asielprocedure en de opvang voor asielzoekers in Spanje systeemfouten zou vertonen. Dit kan in elk geval niet worden afgeleid uit het AIDA-rapport dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 7). Uit dit rapport kan evenmin worden afgeleid dat er in Spanje, hoewel er dus geen systeemfouten kunnen worden vastgesteld, op het eerste zicht gerede twijfel zou bestaan over de capaciteiten van het asielsysteem, zoals in de zaak Tarakhel het geval bleek te zijn (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, §115). Er bestaat geen indicatie dat verzoekster in Spanje niet deugdelijk zou worden opgevangen, waardoor niet kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris “*onder de verplichting*” zou staan om de bijkomende garanties te vragen die door haar worden gepuurd uit de rechtspraak van het EHRM. Verzoekster wijst in haar middel op problemen die volgens het AIDA-rapport bestaan inzake de screening van de kwetsbaarheid van asielzoekers in de enclaves Ceuta en Melilla, maar zij toont niet aan dat zij als zogenaamde Dublin-returnee (opnieuw) zal terechtkomen in de voorlopige opvang voor nieuwe asielzoekers in deze enclaves. Uit het rapport blijkt immers dat (elders), in de praktijk, kwetsbare asielzoekers wel degelijk worden geïdentificeerd dankzij de bijdrage en de deelname van gespecialiseerde organisaties zoals UNHCR (AIDA-rapport, p. 30). Bijkomend merkt de Raad op dat uit het uitdrukkelijke terugname-akkoord van het Spaanse ‘Ministerio del Interior’ van 22 september 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de terugname zowel verzoekster zelf als haar minderjarige kinderen betreft en dat er aan de Belgische autoriteiten wordt verzocht datum en plaats van de asielzoeker mee te delen om voor passende begeleiding te kunnen instaan. In weerwil van verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift is er dus *in casu* geen sprake van een zogeheten ‘tacit agreement’.

2.2.4.2.25. Specifiek met betrekking tot de neergelegde medische attesten stelt de Raad vast dat de attesten van dr. S. W. (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) betreffende M. N. M. en betreffende verzoekster een louter puntsgewijze opsomming bevatten van de “*problemen*” die werden weerhouden, De eveneens aan het verzoekschrift toegevoegde “*Historiek Overzicht medisch dossier*” in hoofde van verzoekster (Verzoekschrift, bijlage 5), vermelden een aantal ‘Chronische pathologieën’ en de lopende behandeling bij aankomst. Nergens in haar middel maakt verzoekster concreet aannemelijk dat uit deze attesten zou blijken dat er sprake is van een levensbedreigende aandoening gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, noch dat uit deze attesten kan worden afgeleid dat een transfer naar Spanje van verzoekster of haar minderjarige zoon een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden. Verzoekster weerlegt evenmin de vaststelling uit de bestreden beslissing, op grond van de landeninformatie uit het administratief dossier dat asielzoekers in Spanje in beginsel toegang hebben tot de gezondheidszorg (“tarjeta individual sanitaria”), waardoor er niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in hoofde van verzoekster sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4.2.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster heeft evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.4.2.27. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening, van “het algemeen beginsel van Europees recht van de rechten van verdediging”, van het beginsel van behoorlijk bestuur *audi et alteram partem* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

“A. AANGEHAALDE NORMEN

➤ Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State, het beginsel *audi alteram partem* verplicht het bestuur om een bestuurde te horen voordat het een ernstig maatregel ten opzichte van die bestuurde neemt (zie o.a. D. RENDERS, *Droit administratif général*, Bruxelles, Bruylant, 2015).

Zo stelde de Raad van State in het arrest nr 212.226 van 24 maart 2011 dat:

«le principe général de droit 'audi alteram partem' est un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., Belgique, 24 mars 2011, n° 212.226).

➤ Het Europees Hof van Justitie beoordeelde ook dat, omwille van een algemeen beginsel van het Europees recht, iedere bestuurde het recht heeft gehoord te worden voordat een beslissing die hem nadeel berokkent wordt genomen.

In het Mukarubega arrest, bv, stelde het Hof dat:

'42 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, O 349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., 0277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, en Kamino International Logistics, C- 129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

43 Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, en Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

44 Zoals het Hof in punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C- 372/12, EU:C:2014:2081) in herinnering heeft gebracht, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C- 482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht ontleenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord.

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (HvJ, 5 november 2014, Mukarubega, zaak 0166/13, §§42 tot 46, wij onderlijnen).

Elke lidstaat moet de algemene beginselen van het Europees recht eerbiedigen toen het Europees recht wordt toegepast, zoals in casu waar het over de toepassing van de Dublin Verordening gaat (zie o.a. K. LENAERTS et J. VANHAMME, « Procedural Rights of Private Parties in the Community Administrative Process », C.M.L.Rev1997, p. 534 ; J. GERKRATH, « Les principes généraux du droit ont-ils encore un avenir en tant qu'instruments de protection des droits fondamentaux dans l'Union européenne ? », R.A.E., 2006, p. 42).

Dit werd ook door de Raad van State meermals bevestigd (zie o.a. C.E., 24 février 2015, n° 230.293 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.256 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.257).

➤ Artikelen 4 en 5 van de Dublin Verordening stellen ook dat iedere asielzoeker het recht heeft om verhoord te worden en keurig over de toepassing van de Dublin Verordening te worden ingelicht heeft:

'Artikel 4. Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;
- c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;
- d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;
- e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;
- f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.'

'Art. 5. Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.
2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:
 - a) is ondergedoken, of
 - b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.
3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.
4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.
5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.
6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.'

B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

DAARWAAR bestreden beslissing stelt dat verwerende partij niet over voldoende informatie beschikte om de schoonbroer van verzoekende partij te identificeren.

Dat het stelt dat:

'op basis van de door betrokkene tijdens haar gehoor aangebrachte details betreffende de identiteit van haar schoonbroer hij door onze diensten niet teruggevonden werd'

En dat:

'betrokkene tijdens haar gehoor stelde aan diabetes te lijden en problemen te hebben met haar bloeddruk. Ze verklaarde desbetreffend ook medicatie te nemen alsook voor haar cholesterol en suikerspiegel. We merken hieromtrent op dat betrokkene met betrekking tot zijn (sic) gezondheidstoestand tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht'

TERWIJL de door het middel aangehaalde normen impliceren dat een asielzoeker de daadwerkelijke gelegenheid moet krijgen om zich over zijn of haar eventuele transfer naar een andere lidstaat te spreken.

Werd verzoekende partij keurig geïnformeerd over de Dublin Verordening, en in het bijzonder over de nood om meerdere informatie over zijn schoonbroer te geven zodat hij geïdentificeerd kon worden, dan zou zij die informatie hebben gegeven.

Verwerende partij kon niet tot de conclusie komen dat verzoekende partij onvoldoende informatie gaf wat betreft de identiteit van zijn schoonbroer, zonder eerst bijkomende informatie aan verzoekende partij vragen.

Verzoekende partij gaf al veel informatie over haar schoonbroer, zoals zijn naam, verblijfstatus en woonplaats. Zij gaf ook een indicatie over zijn leeftijd. Zij had het legitiem gevoel dat verwerende partij over genoeg inlichtingen beschikte om zijn schoonbroer terug te vinden.

Dit geldt ook wat betreft de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Bestreden beslissing verweet aan verzoekende partij dat zijn geen medisch documenten neerlegde om haar gezondheidstoestand te bewijzen.

Verzoekende partij had ook het legitiem gevoel dat verwerende partij al in bezit van zulke documenten was, gezien dat zij door haar opvangcentrum werden opgesteld. Zij dacht dat het niet nodig was om zelfs die documenten bij verwerende partij neer te leggen. Toch kon verwerende partij heel gewoon aan verzoekende partij vragen om zulke documenten neer te leggen.

Tenslotte is het uiterst vreemd dat de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekende partij werd niet in opvang genomen noch vermeld door bestreden beslissing, gezien hoe zwaar hij gehandicapt is. Dit toont aan hoe gehaast en stereotypeert bestreden beslissing is.

Voor die redenen heeft bestreden beslissing de door het middel aangehaalde normen geschonden."

2.2.4.2.28. Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87) De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81) Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend in het kader van artikel 41 van het Handvest. Het hoorrecht dient eveneens door de Lidstaten te worden in het kader van de artikelen 47 en 48 van het Handvest. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 82) Deze artikelen garanderen de eerbiediging van de rechten van de verdediging alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, waarbij het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft bepaald dat de rechten van de verdediging het recht om gehoord te worden omvatten. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 32). Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht en in het kader van artikelen 47 en 48 van het Handvest, dient door de overheden van alle lidstaten te worden geëerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86; zie ook artikel 51, lid 1, van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak.)

2.2.4.2.29. De artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening betreffen het "recht op informatie" en "het persoonlijk onderhoud". In haar derde middel betoogt verzoekster dat zij onvoldoende zou zijn gehoord omtrent haar schoonbroer en haar gezondheidstoestand. Tevens merkt verzoekster op dat er bij het nemen van de beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de gezondheidstoestand van haar zoon.

2.2.4.2.30. De Raad wijst erop dat verzoekster blijkens het administratief dossier op 2 september 2016 werd gehoord en dat er specifieke vragen werden gesteld betreffende de redenen waarom zij in België asiel wenste aan te vragen en betreffende de eventuele bezwaren die zij zou hebben bij een transfer naar Spanje. Haar middel mist op dit punt elke grondslag. Het feit dat zij het Dublin-interview niet heeft aangegrepen om meer gerichte informatie te verstrekken over haar schoonbroer of om haar gezondheidstoestand en deze van haar minderjarige zoon verder toe te lichten, kan bezwaarlijk

verweten worden aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met bepaalde gegevens, waarover zij geen concrete informatie heeft verstrekt, geen rekening werd gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222 809).

2.2.4.2.31. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening, noch van de rechten van verdediging of het beginsel *Audi et alteram partem*. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.4.2.32. Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoekster zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoekster kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat een partij van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM zou hebben vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.2.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.5.2.1. Het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 20 oktober 2016 bevat geen uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2.5.2.2. De in het middel aangevoerde schendingen van een aantal bepalingen uit het EVRM en het Handvest werden niet ernstig bevonden, zodat er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de op 20 oktober 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, wordt ingewilligd.

Artikel 2

De in artikel 1 bedoelde vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN